

R

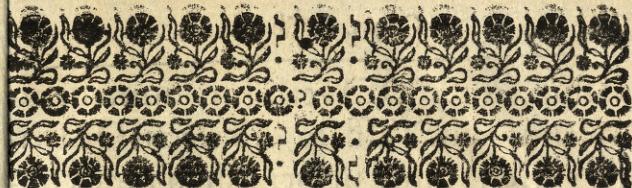
CATENA
THEOLOGICA
IN USUM
GYMNASII RIGENSIS.

EX OFFICINA
GEORGJ MÄTTIÆ NÖLLERI
ANNO d^ec^to LXXXVII.

Balthasar Mössner

B. BALTHASAR MEISNERUS
PRÆCOGNITOR. THEOLOGICOR.
Disp. IX. Theorem. XXVII.

Theologia N. T. virginalem habuit faciem tempore Christi & Apostolorum; lascivientem & amatori am tempore Patrum, ubi cepit complecti suos impuros procos; Meretriciam sub Papatu præ se tulit, ubi triplex florebat Theologia, nimirum Lombardica, in qua docebatur, hominem salutem gratiā & operibus conseqvi posse, Thomistica, qvæ sola opera pro medio conseqvendi salutem agnoscebat, Monastica, in qua multa abominanda proponebantur; hinc etiam orti sunt tot Monachorum Ordines. Matronalem vero faciem Theologia accepit, post reformationem, ante annos centum ab ipso B. Luthero institutam, qvam etiam imposterum DEUS clementissimè conservare velit!

CATENA THEOLOGICA

CA P. I.

DE THEOLOGIA ET SACRA SCRITURA

PTIURA:

I.

Heologia est habitus divinus, sapientiam divinam, naturæ absconditam; viris DEI autem per Spiritum Sanctum revelatam, hominibus salvandis proponens, de arcanais consiliis DEI, qvibus ab omni æternitate salutem nostram & æternam gloriam decrevit procurare. i. Cor. 2. v. 7. 16.

I I.

Principium illius est Sacra Scriptura,
A 2 ipsum

ipsum scilicet DEI verbum, immediato
Spiritus Sancti afflatu, ab electis DEI vi-
ris perscriptum, ut per fidem inde con-
ceptam ad æternam vitam erudiamur.
Joh. 20. v. ult.

III.

Iudicio divina ejus est authoritas, & in
se, & respectu nostri, quam ei Ecclesia
non affert; sed, ex officio, juxta certa
indicia, tantum manifestat. *Gal. 1. v. 12. 8.*
Joh. 4. v. 39. 41. 42.

IV.

Et sicut debitam perfectionem, quo
ad fidei & morum sanctorum dogmata,
obtinet; ita omnem additionem & de-
tractionem excludit. *Timoth. 3 v. 16. 17.* &
Apoc. 22. v. 18. 19.

V.

Neque minus, quoad illa dogmata,
perspicua est, ut homini attento non sit
opus, forinsecus lucem alienam inferre. *2.*
Petr. 1. v. 19.

VI.

Vera certè interpretandi eam ratio in
eo consistit, ut per seipsum, juxta fidei a-
nalogiam, & alia media hermeneutica,
explicetur. *2. Petr. 1. v. 20. 21.*

VII.

Sed norma quoque unica dogmatum
est, in Ecclesia, de fide, omnium; *Ez. 8. v. 20.*

IX.

Et hâc ipsâ ratione Judex controversi-
arum, cui Ecclesia suô judiciô meritò
subordinatur. *Joh. 12. v. 48.*

IX.

Nemo igitur hominum âlectione ejus
sedula arceri; sed multo magis ad eam
instigari debet. *Joh. 5. v. 39.*

X.

Quoniam in omnibus, contumaci-
ter non resistentibus, efficax medium
est ad salutem æternam. *Rom. 1. v. 16. 17.*

VI.

CAP. II.

DE DEO TRINUNO.

I.

Prima autem & summa hominis cura sit, veram de DEo doctrinam, ex verbo illo DEi, ad salutem nostram haurire.

Job. 17. v. 3.

II.

Quanquam enim naturaliter & essentiam ejus, & voluntatem, & attributa, & operationes ad naturam pertinentes, quodammodo cognoscere liceat; *Rom. 9. v. 19. 20.*

III.

Nemo tamen, isto modō, Trinitatis mysterium, Ecclesiæ DEI proprium, vel indagare unquam potest, vel cognoscere. *Matth. 11. v. 27.*

IV.

Cum non nisi in Scriptura Sacra nobis revelata sit divinarum personarum, in

in una numero simplicissima essentia, trinitas. *I. Job. 5. v. 7.*

V.

Quodque DEus Pater, prima Persona, verus, omnium consensu, DEus, Filius in æternitate genuerit; *Hebr. 1. v. 5.*

VI.

Et hic Filius, secunda persona, ita genitus, verus & summus sit DEus; *Rom. 9. v. 5.*

VII.

Spiritus autem S., tertia Persona, à Parte & Filio procedat: *Job. 15. v. 26. 27.*

VIII.

Verus itidem, omniscius, omnipotens & justus DEus. *Actors. v. 3. 4. 9.*

IX.

Harum autem Personarum opera interna, ut (ex dictis) cuiilibet illarum sunt propria: ita externa sunt communia omnibus: *Job. 5. v. 10.*

A 4

X. Ut

X.

Uttamen Creatione Pater, Redemtione Filius, Sanctificatione Spiritus S. extrinsecus secernatur. In Symb.-Apost.

CAP. III.

DE CREATIONE ANGELORUM
ET HOMINUM.

I.

Hic igitur Trinus Deus invisibilem suam divinitatem & aeternam potentiam, factis suis, in temporis principio manifestavit, Rom. 1. v. 20.

II.

Postquam sex dierum spatio, è nihilo, ordinate & sapienter creavit cœlum & terram. Gen. 1. v. 1. & 26.

III.

Et ante quidem hominem, juxta res alias

alias, spirituales istas, incorporeas & completas substantias, i.e. Angelos; Hebr. 1. v. 7.

IV.

Omnis pariter intelligentia & sapientia excellentissima 2. Samuel. 14. v. 18. 21. pari etiam potentia & sanctitate praeditos. Psalm. 103. v. 20. 21.

V.

Ex quibus, qui in concreata bonitate persistenterunt, extra omne lapsus periculum in ista confirmati sunt; Matth. 18. v. 10.

VI.

Deumque illum Trinum constanter laudant, Esai. 6. v. 3. & hominis custodiam accurant. Hebr. 1. v. ult.

VII.

Sexto autem die hominem ad imaginem suam, singulari consilio, creavit. Gen. 1. v. 26. 27.

VIII.

Hunc tot bonis, praesertim naturali
A5 intel-

intellectus sapientia, & voluntatis sanctitate, affectuumque harmonia, splendidissimè ditavit; *Eph. 4. v. 24.*

IX.

Ut felicissimus esset illo statu rerum in mundo omnium, & extra mortis metum positus Dominus: *Gen. 1. v. 26*

X.

Tanta bona in omnes suos posteros, ex divina intentione, propagaturus. *Gen. 1. v. 28.*

CAP. IV.

DE PROVIDENTIA DEI ET ANGELORUM LAPSU.

I.

Quid? quod ab ipso creationis momento, omnium quidem creaturam, in primis tamen hominis, curam gerat sedulam. *Matth. 6. v. 30. 31.*

II. Cu-

& angelorum Lapsu.

n

II.

Cujus & ingressum in vitam, & progressum in vita, & egressum è vita sollicitè definivit. *Job. 14. v. 6.*

III.

Utrumque omnia per se ipsum, quæ fuerunt, quæ adhuc sunt, quæ erunt, aut esse tantum possunt, uno intuitu cognoscit; *Matth. 11. v. 21. 22.*

IV.

Ita omnia, necessariò in essentias & vires eorum influxu, conservat; *Act. 17. v. 28.*

V.

Gubernatque ordinariè quidem, ut proprios exercere motus sinat. *Genes. 1. v. 20. 21. 22.*

VI.

Quod si operationes hominis bona fuerint, ad producendum eas, efficaciter concurrit. *Philipp. 2. v. 13.*

VII. Sin

VII.

Sin malæ, vel potenter eas impedit,
Ezai.8.v.10. vel justè permissas ad bonum
finem sapienter dirigit. *Gen.50.v.19.20.*

VIII.

Nec enim illarum causa unquam
fuit, aut esse, dicive poterit. *Zach.8.v.17.*

IX.

Sed cum Angeli quidam, & que boni
& sapientes, ut alij, conditi, ex liberrima
voluntate, a DEo, sine spe reversionis, de-
ficerent, *Epist. Jud. v.6.*

X.

Omnis in mundo mali fax & tuba
existiterunt. *Job.8.v.44.*

CAP. V. DE PECCATO.

I.

UNUS enim ex illis, mediante, quem
obsederat, serpente, hominem ab
obe-

obedientia erga DEi verbum callide ab-
stractum, in peccatum, & peccati pœnas,
impulit; *Gen.3.v.4. seqq.*

II.

Ut liberè corruptus, omnes omni-
no homines, per naturam ex se generan-
dos, corrumpere. *Rom.5.v.12.16.*

III.

Hinc naturalis nobis modò est mor-
tifera illa vitiositas, a natura tamen di-
stinctissima, *Eph.2.v.3.*

IV.

Naturalis intellecui nostro in rebus
præsertim spiritualibus cœcitas, utrique
appetitui pravitas, *Rom.3.v.10.18.20.23.*

V.

Quæ nec per regenerationem, nec
per renovationem, in hac vita prorsus
tollitur. *Rom.7.v.24.*

VI.

Sed omnes nostros actus internos
atque externos, sive ad DEum, sive ad
pro-

proximum, sive ad nos ipsos relatos, damnabiliter inficit. *Marc. 7. v. 21. & seqq.*

VII.

Qvamvis autem credentes, carnis suæ ductum non secutos, propter Christum, actu non damnet: Rom. 8. v. 1.

VIII.

Tamen, ubi contra conscientiam dominatum ei concedunt, & gratia DEi, & vitâ æternâ (nisi resipiscant) eos privat. *Gal. 5. v. 19. 21.*

IX.

Gravisimum autem est peccatum in Spiritum S., ob singularem patrantium pertinaciam, remissionem omnino excludens; Matth. 12. v. 32.

X.

Cum tales, suo malo, toti de toto intotum prolabantur. Hebr. 10. v. 16.

CAP. VI.**DE CHRISTI PERSONA ET OFFICIO.***I.*

Cum vero Deus, salvâ veritate & iustitiâ suâ, lapsos in peccatum homines, citra perfectissimam satisfactionem, recipere non posset in gratiam; Hebr. 9. v. 22. 23.

II.

Misit tandem, ad redemtionem eorum, suum ipsius filium. Gal. 4. v. 45.

III.

Qui humanam naturam, ex Maria Virgine, in unitatem Personæ suæ, verisimile assumpsit, Hebr. 2. v. 14. 15. 16.

IV.

Ut, vi ejusmodi unionis intimæ, & homo verè Deus, & Deus verè homo sit; Luc. 1. v. 35.

*V. Et***CAP.**

V.

Et, juxta tria communicationis idiomaticum genera, modò propria alterius naturæ, cum naturæ quoque nota, secundum eam, de tota Persona; Rom. 1. v.3.4.

VI.

Modò propria divinæ naturæ, de humana, cui omnia communicata sunt, in eadem persona; Job. 5. v.26.27.

VII.

Modò propria utriusque naturæ ad commune ἀποτέλεσμα (opus officiale) concurrentia, de ea, sine distinctiva naturalium nota, in scripturis enunciantur. Act. 20. v.18.

VIII.

Quamquam status ejus, juxta assumptam humanam naturam, duplex sit, ex inanitionis & exaltationis. Philipp. 2. v.6 seqq.

IX.

IX.

In quo miseros homines DEO Patri, satisfaciendō & intercedendō, reconciliat, Hebr. 7. v.25.26.27.

X.

Ac informatam à le imprimit Ecclesiam, ad dextram DEI sedens, juxta totum mundum, omnipræsenter gubernat. 1. Cor. 15. v.25.

CAP. VII. DE LEGE ET EVANGELIO.

I.

Propter hunc ergo Salvatorem nostrum Θεάνθρωπον DEUS omnes & singulos homines perditæ salutis & verbi sui vult esse participes, 1. Timoth. 2. v. 4.6.

II.

Quem post lapsum varia patrum sacrificia, juxta leges ceremoniales & fo-
renses

renses, cum omnibus mediatorii offici partibus, adumbrârunt, *Hebr. 10. v. 1.*

III.

Postquam Lex moralis, pro coercen dis dirigendis que hominum actionibus fuit proposita. *Gal. 3. v. 19.*

IV.

Nec enim hæc, licet in se justifica, ul lum unquam hominem post lapsum ju stificare potuit, *Rom. 8. v. 3.*

V.

Qvia nemo requisitam ab ea perfe ctissimæ impletionis conditionem præ stare potest. *Acto. 15. v. 10.*

VI.

Hinc est, qvod transgressoribus, ma ledictionis fulmine perterritis, occasio nem aliquam suppeditat, ut opem Chri sti Medici admittant, ab Evangelio exhi bendum. *Gal. 3. v. 24.*

VII.

VII.

Unum Evangelium semper, qvoad substantiam, idemque post lapsum fuit, *Acto. 15. v. 11.*

VIII.

Et nihil operis, sive à nobis, sive in nobis, pro obtinenda salute, præstandi, instar legis, exigit, *Rom. 10. v. 5. 9.*

IX.

Multo minus Christum in Officio suo mediatorio nobis, ut novum Legis latorem; sed, ut gratiæ divinæ instaura torem, proponit. *Joh. 1. v. 12.*

X.

Qvod ergo proprium Evangelii est, ad formam N. T. Specificam; qvod le gis, ad V. T. formam pertinet. *Gal. 4. v. 24. 26.*

CAP. VIII.

DE SACRAMENTIS IN GENERE
ET BAPTISMO.

I.

Hic verbo accedunt actiones illæ in Ecclesia, nimirum Sacra menta, *Rom. 4.v.ii. Confer. Petr. 3.v.21.*

II.

Quæ quidem sine fide sumi, non tamen salutariter operari possunt. *Marc. 16.v.16.*

III.

Eorum autem, propriè loquendo, non nisi duo sunt in N. T. Baptismus & Cœna Dominica. *1. Job. 5.v.6.8.*

IV.

Neque plura etiam in V. T. fuerunt; nempe circumcisio, de qua *Gen. 17.v.10.11. & Agnus Paschalis. Exod. 12.v.26.*

275

V.Ba-

V.

Baptismus, Sacramentum initia tio nis, ad omnium omnino hominum salu tem, fide obtinendam, à DEO institutus est; *Marc. 16.v.16.*

VI.

Infantum qvidem, ut, ex statu iræ in statum gratiæ transferendi, & fidem inde concipient, & conceptâ fructum Baptis mi percipient. *Job. 3.v.5.*

VII.

Adulutorum verò, sed prius informatorum in fide, ut & fides in ipsis augear tur & continuetur, confirmeturque peccatorum remissio. *Rom. 4.v.ii.*

VIII.

Unde, juxta præceptum ordinem, prorsus ad salutem observatu necessarius baptismus est. *Job. 3.v.5.*

IX.

Constatque elemento externo aquæ, cui singulari ratione spiritus S. ad unum

Bz

gratiæ

gratiæ opus efficiendum, sacramentaliter unitur, *ibid.*

X.

Mediâ manu ministri Ecclesiæ ordinariâ, à cuius tamen sive pietate, sive intentione, sive exorcismo vis baptismi non dependet. *Matth.28.v.19.*

CAP. IX.

DE POENITENTIA ET S. COENA.

I.

Lapsis autem ex accepta Baptismi gratia, ut dignè Sacramentum confirmationis accedant, ad præparationem verâ opus est pœnitentiâ, *i. Cor.11.v.28.31.*

II.

Qvæ duabus constat partibus, aversione à peccato per contritionem, & conversione ad DEUM per fidem: *Act.26.v.18.*

III.

III.

Cujus fructus necessarius est nova obedientia; *Matth.3.v.8.* requisitum concomitans, facta coram ministro DEI confessio; *Matth.7.v.6.*

IV.

Qui verè pœnitentibus omnia peccata, sive enumerata sint, sive non enumerata, nullâ requisitâ ab ipsis satisfactio, efficaciter remittere potest. *Joh.20.v.23.*

V.

In ipsa vero S. S. Cœna Author ejus Christus omnibus communicantibus, ministri manu, verè præsentia distribuit verum suum corpus, verum suum sanguinem, *Matth.26.v.26.*

VI.

Ut pani & vino, ad sacrum usum consecratis, unita, verè, licet mysticè, simul cum iisdem ore illorum accipiantur,

tur, verè edantur, verè bibantur, *1. Cor. 10. v. 10.*

VII.

A dignis qvidem, quales omnes convivæ ex intentione DEI esse debent, ad salutem, ab indignis vero, ob ipsorum incredulitatem, ad judicium. *1. Corinth. 11. v. 27.*

VIII.

Ut enim digna sit acceptio, non tantum sacramentalis; sed etiam spiritualis sit, necessum est. *Job. 6. v. 53. 54.*

IX.

Et qvibuscunqve datur panis benedictus, illis similiter & benedicum possumus dari debet: *Luc. 22. v. 20.*

X.

Ex utroqve enim constat sacrum hoc Christianorum epulum, qvod male transformatur in Missaticum sacrificium. *Teste tota institutione. Adde Hebr. 9. v. 28.*

CAP.

CAP. X.

DE JUSTIFICATIONE ET BONIS OPERIBUS.

I.

HOrum ergo mediorum, ex intentione DEI, primarius finis est hominis justificatio, *Tit. 3. v. 4s.*

II.

Ut, ceu peccator miserrimus, ex merita DEI gratia, per Christum fide apprehensâ, remissionem peccatorum omnium accipiat, *Rom. 3. v. 23. 24.*

III.

Non imputatis ipsi delictis, sed quam pro nobis præstítit, Christi satisfactione & justitiâ; *2. Corinth. 5. v. 19. 21.*

IV.

Extra qvem nulla erga peccatores justifica gratia, nulla hominum est justificatio. *Actor. 4. v. 12.*

B5**Sola**

V.

Sola autem fides, opus illud DEI in nobis, hanc justitiam Christi justificando homini applicat, & ita sola ipsum justificat, *Gal. 2. v. 16.*

VI.

Non per modum alicujus meriti, operis aut conditionis moralis, sed mediī seu Organi, ut vocant. *Rom. 3. v. 22.*

23.

VII.

Unde certus etiam homo de sua justificatione esse potest. *Rom. 4. ibid.*

VIII.

Hæc autem fides sine bonis operibus neque potest neque debet esse: *Jacob. 2. v. 17. 18.*

IX.

Quæ tamen, quia ex lege sunt, & apud renatos quoque imperfecta, *Rom. 7. v. 14. seqq.*

X. Ne-

X.

Neque ad acqvirendam, neque ad promovendam, neque ad conseqvendam aut conservandam coram DEO salutem nobis prosunt. *Rom. 11. v. 6.*

CAP. XI.

DE ECCLESIA ET EJUS MINISTRIS.

I.

Quotquot verò his mediis ex toto mundo ad colendum verum DEUM colliguntur, unam illam sanctam & catholicam Ecclesiam constituunt, *Petr. 2. v. 9. 10.*

II.

Ut & cum Christo per fidem, & inter se se caritatis vinculō, in unico illo suo capite, uniantur, *Joh. 17. v. 20. & seqq.*

III.

III.

(Aliud enim mortale caput unionis istius, contra institutionis Ecclesiasticæ ordinem, singitur) *1. Corinth. 12. v. 14. 28.*

IV.

Et eadem doctrinam eademqve sacramenta, tum ad sui conservationem, tum ad manifestationem, legitimè usurpent. *Acto. 2. v. 42.*

V.

Ipsi qvidem interdum ob sœvitiam malorum latent, etiam in externa corruptæ Ecclesiæ societate, ne veritatem profitantur publicè. *1. Reg. 19. v. 18.*

VI.

Nunquam tamen omnes penitus sive deficiunt, sive intereunt. *Matth. 10. v. 18. 19.*

VII.

Ministri autem Ecclesiæ illius legitimè ad publicè & ordinariè docendi & sacra-

sacmenta administrandi officium, à certo qvodam cœtu vocari debent; *Hebr. 5. v. 4.*

VIII.

Ut viri docti, pii exploratiqve ordinentur à Presbyterio. *1. Tim. 4. v. 14. v.*

IX.

Talibusqve utraqve potestas in Ecclesia competit, *Acto. 20. v. 17. 28.*

X.

Eorumqve congregatio, ad conservandam in unitate doctrinæ & sanctitate morum Ecclesiam, multùm conducit. *Acto. 15. v. 2. 30. 31.*

CAP. XII. DE MAGISTRATU ET CON- JUGIO.

L.Pof.

I.

Possunt autem Christiani, salvâ Conscientiâ, cujuscunqve ordinis Magistratum gerere. *Rom.13.v.1.*

II.

Et sicut Magistratus in Personas & in res subditorum indultum, certô modô, à DEO jus habet: *1. Samuel.8.v.17.* & seqq.

III.

Sic in illius, licet iniquiori exercitio ab iisdem, quâ verè mérèqve talibus, non potest violenter oppugnari. *1. Petr.2.v.18.*

IV.

Quanquam in bonum usurpare potestatem suam, i.e. bonos tueri, malos, seu corporali supplicio, seu pœnis aliis coercere debeat, *Rom.13.v.3.4.*

V.

Suscepto etiam bellô legitimô ad-

ver-

versus hostes, si nec transactioni locum relinqvere, nec stare arbitrorum sententiis velint, *Deut.20.v.1.* & seqq.

VI.

Ut Ecclesia vera, si vel maximè sit toleranda hæresis, sedem habere queat. *Matth.13.v.28.30.*

VII.

Omnis vicissim, qui sub tali Magistratu sunt, cujuscunqve status, ordinis, conditionis sint, necessariò, in licitis, subjecti esse debent: *Rom.13.v.5.6.*

VIII.

Liberum alias est, vel cœlibem vitam agere, iis, qui hoc donum habent, vel legitimè uxorem ducere, *1. Cor.7.v.8.9.*

XI.

Etiam Ecclesiæ ministris, nullò cœlibatus votô id impediente, *1. Corinth.7.v.2.*

X. Sed

X.

Sed non nisi unām indissolubili
vinculō, nisi ipsa illud frangat, copulan-
dam. *Matth. 19. v. 5. 6.*

CAP. XIII.

DE QVATVOR NOVISSIMIS.

I.

Tandem mors ex peccato orta, o-
mnes suō tempore homines, pios at-
que impios, ordinariē interimit. *Roman.
5. v. 12.*

II.

Animabus quidem piorum, nullō
interveniente purgatoriō, statim post ex-
cessum ē corpore, in æternam gloriam
delatis: *Apocal. 14. v. 3.*

III.

Impiorum vero abjectis in infernale
barathrum. *Luc. 16. v. 22.*

IV. Do-

IV.

Donec virtute DEI revocatis ad vitam
corporibus suis redundiantur *2. Cor. 5. v. 10.*

V.

Visibileqve & universale à Christo Ju-
dice instituatur judicium, *Matth. 24. v. 29. 31.*

VI.

In quo commendati solenniter fideles
immittentur in summā beatitudinem:
Infideles publicē convicti condemna-
buntur ad extrellum supplicium. *Matth.
25. v. 24.*

VII.

Tunc omnes creaturæ non intelligen-
tes redigentur in nihilum, *2. Petr. 3. v. 7. 10.*

VIII.

Damnatique in igne infernali exter-
nos internosqve & æternos animæ &
corporis cruciatus sustinebunt. *Apoc. 14.
v. 9. 11.*

IX.

Electi vero non modò, velut sol, clari-
ficatis fulgebunt in cœlo corporibus,
1. Cor. 15. v. 42. 44.

C

X. Sed

X.

Sed in optatisima DEI visione gaudiis quoque & bonis plane ineffabilibus incessanter perfruentur. 1. Cor. 2. v. 7. 9.

CAP. XIV.

DE ELECTIONE ET REPROBATIONE.

I.

Nimirum, quotquot ordinem hunc suum virtute Spiritus S. observaturos & perseveranter credituros in Christum prævidit, ab æterno elegit DEUS; Ephes. 1. v. 4. & 1. Petr. 1. v. 2.

II.

Et quidem ex paterna gratia, quæ, ut in tempore per Evangelium revelata, ita ab æterno nobis data est, 2. Timoth. 1. v. 2. 10.

III.

III.

Omnium omnino hominum salutis, ordinate tamen obtinenda, cupida; 1. Timoth. 2. v. 4.

IV.

Quibus etiam DEUS filium suum dedit, ut pro omnium peccatis satisfaceret, 1. Joh. 2. v. 2.

V.

Fidem ipsis justificam, ad recipientum eum, serio & efficaciter largitur. Act. 17. v. 30. 31.

VI.

Cum vero multi divinæ huic gratiæ à Spiritu S. in verbo oblatæ, contumaciter resistant, Act. 7. v. 51. Conf. Cap. 13. v. 46.

VII.

(Nec enim, ut ut largissimè exhibeatur, est irresistibilis) Esaïs. v. 3. 4.

VIII.

Propter incredulitatem illam, ab æterno prævisam, tales reprobavit. Job. 3. v. 18. 36.

C 2

IX. Nam

L-R65-7

IX.

Nam principium salutis in DEO; perditionis in hominibus unicè invenitur,
Matth.23. v.37.

X.

Ut tamen Prædestinatus nihil magis
ex se ad salutem, qvām reprobatus, affe-
rat. *1.Cor. 4.v.7.*

R 32.326

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0313010937 12401